Vahel käis ka Jassi järel
karjas vä sastiku äärel
vana Arni. Oli — kuni
teda koju kutsus uni.
Tema hoolis karjast vähe,
tuli, läks, kuis tuli pähe.

Aga korra tardund päi
lammas hirmul seisma jäi —
metsast tuli, nina ees,
kuri hallivatimees.

Kõrvad teravad ja kikki,
viskab joostes hüppeid pikki —
nüüd ta pistab karja kõhtu,
loomadel on eluõhtu.

Jassil oli julge meel,
julgem kui ta isal veel.
Astus ruttu hundi ette,
ütles: „Ära puutu mitte.
Siit ei saa sa oma jagu,
olgugi sul tühi magu.

Kes sind, susi, siia ajas?
Tead, et meil on püss ka majas,
püssi sees on kõva rohi,
mida puutuda ei tohi.
Kui sa sellest paugu saad —
kohe jalad sirgu a'ad".